



Biroul de Informare în România

Istoria Parlamentului European- un parcurs unic

Istoria Parlamentului European se confunda cu cea a Uniunii: Parlamentul European exista inca de la infiintarea Comunitatilor si a cunoscut un proces evolutiv original - cateva schimbari succesive ale denumirii (Adunare Comuna, Adunare Parlamentara Europeana si, din 1962, Parlamentul European), dar mai ales extinderi succesive ale competentelor, simultan cu o crestere a legitimitatii democratice odata cu alegerile prin vot universal direct.

1952- 1957: Adunare Comuna

La intemeierea Comunitatii Europene a Carbului si Otelului in 1952, adunarea reprezentantilor parlamentelor nationale ale celor sase state fondatoare poarta numele de Adunare Comuna. Rolul Adunarii este exclusiv unul consultativ.

1957- 1962: Adunare Parlamentara Europeana

In 1957 sunt semnate Tratatul de la Roma, tratat fondatoare al Comunitatii Economice Europene, respectiv al Comunitatii Europene a Energiei Atomice (Euroatom). Numarul deputatilor delegati de parlamentele nationale sa ii reprezinte in forul european corespondent creste de la 78 la 162. Prin tratat se stipuleaza ca Adunarea Parlamentara si Curtea de Conturi sa fie institutii comune celor trei comunitati. Ulterior, prin Tratatul de la Bruxelles cu privire la fuziunea executivelor (semnat la 8 aprilie 1965), Comisia Europeana si Consiliul devin de asemenea institutii unice pentru cele trei comunitati, cu buget comun si cu sediul la Bruxelles.

1962- 1979: Parlament European

In 1962 deputatii au hotarat ca Parlamentul European sa primeasca numele pe care il poarta si astazi, insa denumirea a fost recunoscuta in mod formal de abia in Actul Unic European, semnat in 1986. Un moment de turnura pentru extinderea competentelor Parlamentului a venit in 1971, cand deputatii au participat pentru prima data la procedura bugetara. In 1975 aceste competente au fost din nou extinse: incepand cu acest an procedura bugetara nu se poate incheia fara aprobarea Parlamentului.

1979: Cel mai mare parlament democratic ales prin vot universal direct

In 1979 au avut loc primele alegeri pentru Parlamentul European prin vot universal direct. A fost un pas decisiv in legitimarea democratica a Parlamentului. Odata cu revizuirile succesive ale tratatelor din anii 80- 90, implicarea sa in procesul legislativ a crescut considerabil, la inceput prin procedura de cooperare in legislatia referitoare la desavarsirea pietei interne. In ce priveste politica externa a Uniunii Europene - acceptarea de noi membri si incheierea de acorduri europene, aprobarea Parlamentului este obligatorie.

- Momente cheie:

10 septembrie 1952: Cei 78 de membri ai Adunării Comune a Comunității Europene a Carbonei și Oțelului se reunesc pentru prima dată în hemiclul din Strasburg al Consiliului European

1 ianuarie 1958: Tratatul de la Roma intră în vigoare. Adunarea Comună devine Adunare Europeană

30 martie 1962: Adunarea Europeană își schimbă numele în Parlamentul European

22 aprilie 1970: Prin modificarea tratatului, Parlamentul poate participa la procedura bugetară

16 ianuarie 1973: Are loc prima reuniune a deputaților după aderarea Regatului Unit, Irlandei și a Danemarcei. Parlamentul număra la acest moment 198 de membri

22 iulie 1975 - Competențele bugetare ale Parlamentului sunt extinse

20 septembrie 1976: Consiliul adoptă actul prin care Parlamentul urmează să fie ales prin vot direct

7-10 iunie 1979: Primele alegeri prin vot universal direct

17 iulie 1979: Prima reuniune a celor 410 membri ai Parlamentului aleși prin vot universal direct

13 decembrie 1979: Pentru prima dată Parlamentul respinge propunerea de buget

1 iunie 1981: Numărul membrilor crește la 434 odată cu aderarea Greciei

1 ianuarie 1986: Numărul membrilor după aderarea Spaniei și a Portugaliei este de 518

1 iulie 1987: Intră în vigoare Actul Unic European care extinde competențele și rolul Parlamentului European. Denumirea "Parlamentul European" este recunoscută prin tratat

1 noiembrie 1993: Intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht privind Uniunea Europeană. Este introdusă procedura de codecizie, prin care Parlamentul devine colegislator împreună cu Consiliul pentru 15 baze legale

Iulie 1994: Numărul membrilor Parlamentului European în urma unificării germane crește la 567

1 ianuarie 1995: După aderarea Austriei, Finlandei și Suediei, Parlamentul European are 626 de membri

15 martie 1999: Confruntată cu posibilitatea adoptării unei motiuni de cenzură din partea Parlamentului European, Comisia condusă de Jacques Santer demisionează în bloc

1 mai 1999: Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, încă opt baze juridice fac subiectul procedurii de codecizie, lărgind astfel aria competențelor Parlamentului European

5 mai 1999: Parlamentul aprobă numirea lui Romano Prodi ca Președinte al Comisiei Europene

10-13 iunie 1999: Alegeri pentru Parlamentul European

15 septembrie 1999: Parlamentul European validează noua Comisie prezidată de Romano Prodi

7 decembrie 2000: Presedinții Parlamentului, al Consiliului și al Comisiei proclama în mod solemn Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii, anexată Tratatului de la Nisa

15 ianuarie 2002: Pat Cox este ales Președintele Parlamentului European

1 februarie 2003: Intrarea în vigoare a Tratatului de la Nisa. În prezent, procedura de codecizie se aplică la 44 de baze juridice.

9 aprilie 2003: Parlamentul European dă avizul conform pentru aderarea Republicii Ceha, a Estoniei, Ciprului, Letoniei, Lituaniei, Ungariei, Maltei, Poloniei, Sloveniei și Slovaciei

5 mai 2004: Parlamentul European votează numirea a zece comisari din noile State Membre

20 iulie 2004: Josep Borell Fontenelles este ales Președinte al Parlamentului European

18 noiembrie 2004: Parlamentul European aprobă noua comisie condusă de Barroso, cu 449 de voturi pentru, 149 împotriva și 82 de abțineri

13 aprilie 2005: Parlamentul European dă avizul conform în vederea aderării României și Bulgariei la Uniunea Europeană